

Sankt Eriks domkyrkas vigningsdag 2021

”Helige Gud, varje år får vi fira minnet av den dag, då du gjorde detta hus till ditt eget” (kollektbön). Den oändligt upphöjde och helige Guden har skapat hela världen till sin boning, som skall genljuda av hans lov och pris. Men ändå kan inte skapelsen i all dess storhet och skönhet rymma honom. Den är för liten och han är för stor. Han är helt annorlunda och överstiger alla mått, alla förväntningar, alla våra begrepp och föreställningar. Samtidigt har denne Gud blivit en av oss. Han har blivit människa i Jesus Kristus. Han har levt mitt ibland oss. Han har talat till oss med mänskliga ord. Han är både sann Gud och sann människa. I alla tider vill han fortsätta att tala till oss och visa oss sin kärlek. Därför vill han möta oss i de invigda hus som vi kallar kyrkor. Där får vi tillbe honom i ande och sanning. Där får vi lyssna till hans ord och omvända oss till honom. Där får vi ta emot honom i hela hans gudamänskliga verklighet i eukaristin. Därför är dessa kyrkor så viktiga för oss. Därför är det så smärtsamt, när man inte kan komma till kyrkan som tidigare. Just nu finns det många som förtärs av längtan efter att få möta Jesus och ta emot honom i eukaristin, i hans heliga Ord, i gemenskap med hela hans heliga folk. Det kan låta lite cyniskt att säga: ”den som väntar efter något gott, väntar aldrig för länge.” Vi hoppas ju alla och ber att omständigheterna så snart som möjligt medger att man obehindrat kan delta i kyrkans gudstjänstliv.

Under tiden är det viktigt att lära sig att längta ännu mer efter detta möte med Jesus i kyrkan. Att längta efter att få komma Gud ännu närmare är alltid viktigt. Genom att längta efter honom frigörs vi från vår självcentrering och inriktar vår kärlek helt på Gud. Vi måste mer och mer bli det som Jesus talar om i evangeliet: ”sanna gudstillbedjare” som vill ”tillbe Fadern i ande och sanning” (Joh 4:23). När Jesus möter denna samariska kvinna vid Sykars brunn, möter han en representant för det hedniska Samarien som verkligen törstar efter Gud. Hon har inte levt ett gott och rättfärdigt liv, men någonting i henne längtar efter det som är sant och äkta. Djupt inom henne – liksom hos många andra människor i vår egen ganska hedniska omgivning – finns en längtan efter den sanne Guden. Även om det flesta inte kan sätta ord på sin längtan, är den ingjuten i dem eftersom de skapats till Guds avbild. Jesus har alltid en förunderlig förmåga att locka fram denna djupa längtan inom människor. Han vill ge dem alla detta levande vatten, som släcker deras törst och längtan efter sanning och godhet, men samtidigt får dem att törsta och längta ännu mer efter Gud själv, all sannings och godhets källa.

Denna kyrkobyggnad är, liksom varje annan kyrka, menad att vara en brunn, där det levande vattnet strömmar upp och förvandlar människor till ”sanna gudstillbedjare”. Vi ser det allra tydligast i dopfunten. Men egentligen har allt som finns i kyrkan denna djupa innebörd. Allt talar om Gud, som vill komma oss

närmare och förvandla vårt liv genom sin nåd, sin kärlek, genom sina ord och sina sakrament. Kyrkan är en jordisk byggnad som invigts till att bli en port till himlen, där vi får en föraning om den eviga härligheten. Vi får komma ”till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem” (Heb 12:22). Redan här och nu får vi en glimt och försmak av den definitiva verkligheten bortom tid och rum hos Gud, som inbjuder oss: Ni ”får komma till mitt heliga berg och glädjas i mitt bönehus” (Jes 56:7).

Det är alltid en nåd och ett privilegium att få komma till kyrkan. Det är ingen självklarhet. Det finns länder som Saudiarabien där man inte får ha kyrkor. Där finns mer än en miljon katoliker som inte har möjlighet att komma till kyrkan. Vi kan be speciellt för dem under denna pandemi, när det också är svårt för oss att delta i kyrkans liturgi. Det är min bön och mitt hopp under denna tid, att många skall bli ännu mer angelägna att bli ”sanna gudstillbedjare” och vilja delta ännu mer hängivet i kyrkans gudstjänstliv, när väl kyrkorna öppnas för alla. Samtidigt finns det en fara att några vänjer sig av med att gå i kyrkan och tycker det är ganska skönt att slippa gå dit. Under en tid som denna provas verkligen halten i vår tro och vår kärlek till Gud. Därför är det så viktigt att man stärker sin tro på ett annat sätt, när man inte kan gå i kyrkan regelbundet. Många följer mässan på internet. Andra läser Bibeln mer än tidigare, inte minst nu när vi har fått en ”katolsk studiebibel” som hjälper oss att förstå budskapet bättre och läsa texterna med kyrkans ögon. Många har upptäckt att deras hem kan bli ett bönehus, där man ber rosenkransen eller har tyst och stilla bön. Förhoppningsvis har många blivit mer kärleksfulla mot sin nästa och tagit sig an gamla, sjuka, hemlösa och papperslösa. Kriteriet på äkta fromhet är alltid att man i Jesu efterföljd älskar och tjänar sin nästa. De som har sparat in pengar, eftersom shopping, krog- och teaterbesök varit omöjliga, har kunnat överösa de fattiga med goda gåvor.

När vi idag får fira vår domkyrkas invigningsdag, vill vi tacka Gud för all nåd som han har givit så många genom denna kyrka. Vi ber att domkyrkan skall vara ett tydligt tecken på enheten i vårt stift. Samtidigt är vi medvetna om att böneveckan för alla kristnas fulla, synliga enhet börjar just idag. Under en hel vecka får vi bönfälla Herren om detta. Det innebär att vi måste omvända oss till en allt trognare efterföljelse av Jesus. Det är bara i och genom honom som denna enhet kan komma till stånd. Ju mer vi växer in i gemenskapen med honom och blir ”sanna gudstillbedjare”, desto mer fruktbar blir vår bön. Då kan vi tillsammans med alla som tror på Jesus ge ett trovärdigt vittnesbörd inför alla de sökande människor, som liksom den samariska kvinnan, försiktigt och blygt närmar sig kyrkan. Vi får inte göra dem besvikna.